

NIP

cricketnomade uit Nederland

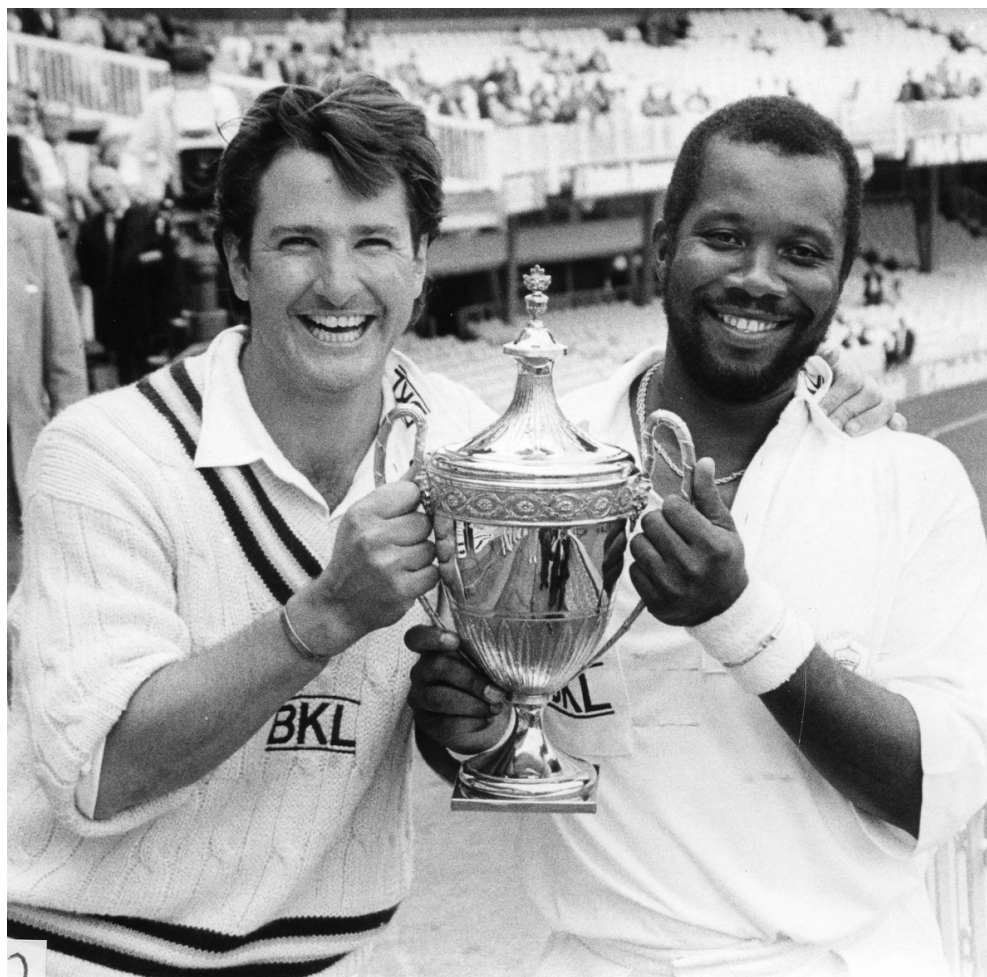
De geautoriseerde biografie van Paul-Jan Bakker
door Krijn Vrolijk en Derick Maarleveld

INHOUD

Voorwoord Mark Nicholas	8
Voorwoord David Gower	10
Een Nederlander in Southampton	14
Vanuit de duinpan naar Quick	18
Cricket, cricket en nog eens cricket	22
70 in Denemarken en een Haagse wedstrijd tegen Gower	26
Een ‘epifanie’ in Engeland	32
Man of the match in de wedstrijd van het jaar	36
Via ‘Robbie Schoen’, Vernon en ‘Appie’ naar Hylton	40
Leading wicket-taker in de Premier League	44
In Oranje	50
The good life	54
In de clinch met de Verenigde Naties	60
De geboorte van een ‘sophisticated’ cricketer	64
NIP	68
On the road	70
Kleedkamergeheimen	74
Paradijsvogels	78
Finale op Lord’s	82
Een bijzondere dag in Bournemouth	86
Batten als noodzakelijk kwaad	92
Abu Dhabi en Dubai	96
Crowd control	100
Onder umpires	104

INHOUD

Flamingo's on tour	108
Marylebone Cricket Club	112
Sint Maarten	116
Ontmoeting met drie prinsen	120
Zwitserland	124
Capped player	128
'Huff and Dummel'	132
Getouwtrek om een Nederlandse crickettopper	136
PJ Bakker room	140
Het laatste jaar bij Hampshire	144
Holcot Arcadians	148
You were there	154
Untouchables	158
WK 96	162
Het laatste wicket, op tour met The Roosters	170
Bondscoach van Nederland	176
De rollen omgedraaid	180
'Gewoon het spel spelen zoals het gespeeld moet worden'	184
Woord van dank	189
Club van 111	191
PJ's carrière in cijfers	192
Reisgenoten van Paul-Jan Bakker	194
Team NIP	198
Verantwoording	199

Mark Nicholas (links) en Malcolm Marshall met de Benson & Hedges Cup op Lord's

VOORWOORD

Paul-Jan, PJ, 'Peej', 'Nip' - good cricketer, great smile, top bloke. He arrived at Hampshire in 1986 on the back of a list of promising spells in Holland that were to lead to a county contract, a place in the Netherlands 1996 World Cup squad, five one-day internationals and the making of a name. He bowled a tad above medium, hit the seam consistently and nipped the ball back into the pads and inside thigh with no little venom: hence the moniker 'Nip', for Nip Bakker, got it? His heart was so big that a day's work was never done. Throw the ball to Peej half an hour before stumps and, yes, you'd get a gruff repost, but you'd get a hundred percent effort too.

We all loved him, not least Malcolm Marshall who well understood the rigour of the job and it's many frustrations. On a pitch with some grass, they could be a deadly combination - Maco's lightening outswingers and PJ's stinging nip-backers. He marvelled at the fact that he bowled the other end from Marshall and frequently pinched himself when they were celebrating success together. Sometimes he laughed at the absurdity of it - off-sider to perhaps the greatest fast bowler of them all for goodness sake!! - and we would laugh with him, only too aware of how lucky we were to live this life and mix it with immortals. On occasion, we laughed at him too, as the frustrations of the job stretched his patience. Once, after an over of some misfortune, he was handed his sweater by an unsuspecting umpire and promptly threw it to the ground in disgust before kicking the damn thing all the way to long-leg while uttering 'Godverdomme, godverdomme...aarrgghh, godverdomme' in his native tongue and for all to hear.

On another occasion, we declared against Gloucestershire at Portsmouth with 35 minutes left in the day and after a single, admittedly maiden, over with the new ball, I replaced him Cardigan Conner who took two wickets in his first five balls. PJ's less than complimentary remarks when I told of him of my 'hunch' that Cardy was the man for the moment, were hurriedly replaced by a hearty slap on the back and the immortal line 'Good decision Skip, though I'd have taken three!' What he might not have done is go to take 7 for 31 and win us the game by lunch the next day. Good job Cardy; nice hunch Skip.

What a life our hero led, with summers spent on the green Elysian fields of England and winters on the pristine Alpine slopes that he negotiated with such elan. When the mood took him, he would jump on a plane to Cape Town where the cricket was good and the girls were golden; or head to Anguilla to stay with Cardy where the beer was cold and the laughter long and loud. PJ had such style (!) for he ate well, drank the best stuff a professional wage could afford and dressed like a man out of Ralph Lauren. He set high standards, of both performance and behaviour, and thought little of those who fell short in effort or manners. The only sadness I have is not finding him a place in one of our three cup final teams, for he would have graced Lord's and done his adopted county proud.

PJ was the best of cricket, all heart and soul. His perspective on the game came from a broad canvas and added maturity to our dressing-room: sometimes, being the best sort of person matters as much as being the most gifted player. With a bit of luck, that message will come through on the pages that you are about to read. While writing these words, Robin Smith telephoned by chance from Perth. I said I was at my desk writing the foreword to PJ's book. 'Ah, PJ' said Robin in great excitement, 'What a fabulous guy, and funny guy too. He was a good bowler you know, especially when the ball had a thick seam on it in the late 1980's. I never liked facing him in the nets, bruise after bruise I had on my inside thigh! Send him my love if you talk to him.' Which I do now, from us both indeed.

Paul-Jan Bakker, a credit to every cricket team in which he played, and to the colourful life he has led. A true gentleman, if ever there was one.

Salute my friend.

*Mark Nicholas
(Hampshire captain 1984-95)*

David Gower in Hampshire colours

VOORWOORD

P-J

First impressions can be horribly misleading. Especially when they are formed from opposite ends of a cricket pitch!

As far as I can recall, my first sight of the grumpy Dutchman was Leicestershire v Hampshire at Grace Road. I'd have been at the crease far too early in the day for me so, while P-J was all fired up and 'nipping' it around as per his nickname, I was playing and missing at every other ball while I tried to wake up. I got the distinct impression that P-J's first thoughts were along the lines of 'How did this idiot ever play for England?'. To be fair at times like that I tended to wonder the same thing.

I got to know the other P-J when I moved to Hampshire. I'd like to say that my move down south was predicated on the wish to be on the same side as the now much more fun Dutchman but I'm afraid just above him on the list were Malcolm Marshall and Robin Smith. The theory was very straight forward that I had probably had enough of facing the former and could most likely avoid him in the nets with a bit of forward planning and fielding at cover to the Judge had become too much of a hand bruising experience.

Now I think of it though the benefit was just as enjoyable being there to listen to P-J berating all those useless batsmen at the other end who apparently were unable to deal with the persistence of our man hitting both the seam and a length with monotonous regularity. It was truly a work of the bowler's art and a joy to watch.

'Getting to know your Dutchman' (Volume 2) involved sharing a house in Chilworth, at the 'posh' end of Southampton. Thorunn (at that stage the future Mrs Gower) and I were working our way through a succession of rental houses while we looked for something more permanent while P-J was keeping the cost of accommodation down by apparently 'hot bedding' (I think that's the term – at least it works in offices with desks!) wherever he could.

For a few months we shared this five bedroom new build house, with the basic minimum of furniture adding up to a couple of beds and the odd sofa. I suspect that the wine racks were both filled and emptied on as regular a basis as P-J hitting a seam!

We got to see the sharp, suit wearing, urbane man about town. We saw the wry humour shining through and in the space of these few months we erased all memories of the grumbling, chuntering bowler growling ferociously from twenty yards away!

On visits to the Hague P-J would be deputed to pilot the 7 Series BMW to escort the Brits around, at which point the temptation to use all available cylinders and each and every ounce of horsepower from under the bonnet proved irresistible. I guess if he could have done the same with 5 ½ ounces of cork and red leather in his hand he would have happily ramped up the speed there too!

In summary, I must concede that he was definitely the better bowler, certainly the better skier (no need even to head for the mountains to prove that) and possibly better dressed than I. Thank God I was, as eventually he might have admitted, the better batter!

David Gower

Northlands Road; de voormalige cricketground van Hampshire C.C.C. in Southampton

EEN NEDERLANDER IN SOUTHAMPTON

Daar staat hij dan. Paul-Jan Bakker uit Nederland, in Southampton, op zoek naar iemand die hem op gaat vangen bij de Hampshire County Cricket Club. Wie had dat gedacht: een Nederlander die op het punt staat toe te treden tot het walhalla van het internationale clubcricket. Ongekend. Paul-Jan komt uit een marginaal cricketland. Nederlands grootste ‘claim to fame’ is een overwinning op elf ietwat flegmatiek cricketende Australiërs, op 29 augustus 1964 (Paul-Jan is dan net zeven), op een kokosmat, op De Diepput, het veld van de Koninklijke Haagsche Cricket Club. Maar nu is daar ‘Flying Dutchman’ Paul-Jan Bakker, de vooruitgeschoven pion, afgezant van koningin Beatrix, die profricketer wordt in Engeland. Vol goede moed, maar met vraagtekens in de ogen kijkt hij om zich heen.

‘Ik kwam met een taxi van het vliegveld, had een koffer en een crickettas bij me, eigenlijk dezelfde spullen die ik altijd meenam naar Zuid-Afrika. De chauffeur zette me af bij het veld van Hampshire, hielp me met het uitladen van de bagage. Nadat hij weg was gereden, stond ik daar, alleen. Ik kende niets of niemand, wist niet waar ik moest zijn, wist eigenlijk helemaal niks. Uit verveling banjerde ik wat rond. Zodoende belandde ik bij een parkeerplaats. Een wat grijze, al wat oudere meneer liep op me af, schudde me enthousiast de hand en zei: ‘Hé, you must be PJ Bakker’. Zijn naam was Jimmy Gray en later leerde ik dat hij een heel goede allrounder geweest was voor Hampshire. Jimmy – toen nog meneer – Gray heeft me ontvangen en naar kantoor gebracht. De club had een hotel om de hoek geregeld, daar heb ik de eerste paar nachten gezeten.’

De dag na zijn kennismaking met Hampshire en Jimmy Gray moet Paul-Jan om half tien ’s ochtends op de club zijn, voor zijn eerste training. Hij is net als de dag ervoor ‘clueless’, moet op zijn grote ontdekkingstocht door de County Ground van Southampton zien uit te vinden waar hij zich kan verkleden. Het blijkt beneden te zijn, aan de achterkant van het oude clubhuis. ‘Allesbehalve fonkelnieuw’ noemt Bakker het domein van Hampshires tweede, met gevoel voor understatement. Wanneer hij de kleedkamer, of wat ervoor door moet gaan, binnenkomt, zit iedereen er al. Paul-Jan is na de seizoenstart van 1 april gearriveerd en moet zich voegen naar de mores van de groep. De vergelijking met een leeuwenkuil doemt op. Alle jongens en mannen die hier zitten, willen maar één ding: in het eerste van Hampshire CCC komen.

‘En dan kom ik binnen. Ik was meteen al bijna de oudste (voor de duidelijkheid: het jaar is 1985 en Paul-Jan is 27). Links zat Kevan James, die was toen net overgekomen van Middlesex, en rechts Rajesh Maru, die zat er al een jaar. Die waren ook al wat ouder en die sprak ik dus maar aan. ‘Hallo, waar kan ik gaan zitten?’ ‘Ga hier maar zitten.’ Dus ik daar zitten en verkleden. ‘Wat moet ik aan?’ ‘Doe maar gewoon je bowlingschoenen aan, met je cricketoutfit.’

De spelers lopen een rondje en gaan dan de kooi in. Paul-Jan moet wennen, natuurlijk moet hij wennen, het is zijn eerste training. De kooien zijn oud, er zitten ‘footholes’ in de pitch. Zodra de Nederlandse nieuwkomer gaat bowlen, is zijn onwennigheid verdwenen. Hij raakt batsmen op hun handen, aan de binnenkant van hun dijbeen. Vloeken en tieren is zijn deel, hij neemt het dankbaar in ontvangst.

Medespeler Tim Tremlett kan zich de ‘zwarte ballen’ die Paul-Jan bowlde nog goed herinneren: *‘I cannot remember PJ’s first day as such but heard, through Club Captain Mark Nicholas, that we had signed a medium fast pace bowler from Holland who bowled a ‘Heavy Ball’. When we first saw PJ in the flesh, we wondered what the ‘Heavy’ actually meant as PJ was solidly built to say the least! In the nets we quickly found out, to the batsman’s dismay, that his off cutter darted in off the seam and regularly made contact with the batsman’s inner thigh which tends to go unprotected but is most painful when struck.’*

Het is 12 uur, de training stopt, Paul-Jan vraagt zich af wat de middag zal brengen. Hij betreedt voor het eerst in zijn leven het clubgebouw van Hampshire: een naar de maatstaven van die tijd modern gebouw, met beneden squashhallen en boven een bar. In de bar maakt Paul-Jan kennis met Pat. Hij heeft maar één woord nodig om haar te omschrijven: topper. Pat is een oudere vrouw, die er een sport van maakt van elke speler precies te weten hoe hij zijn lunch wil. Bij Paul-Jan draait het om tosti’s. Gedurende zijn verblijf bij Hampshire is er niemand anders dan Pat die ze voor hem klaarmaakt. Omdat hij er elke dag zit, gaat PJ het clubgebouw van Hampshire al gauw als huiskamer zien en Pat als tweede moeder. Op zijn vraag wat de middag zal brengen, krijgt hij vlot antwoord: tot half twee is er tijd voor lunch en ontspanning, daarna mag, nee moet er weer volop gebowld worden, tot vier uur. Om tien voor half vier neemt Paul-Jan een moment voor zichzelf. Hij neemt zijn omgeving in zich op. De Nederlandse aanwinst ruikt zwetende bowlers, ziet grijnzende batsmen, voelt platgetreden gras, in kleur schakelend van overtuigd groen naar voorzichtig geel, en denkt terug aan hoe het allemaal begon.

Direct na zijn militaire dienstitijd vertrok Paul-Jan Bakker naar Zuid-Afrika, om daar de Nederlandse winters te vullen met cricket. Via wat omzwervingen kwam hij terecht bij Green Point. Met dat team speelde hij regelmatig tegen Paarl, de ploeg van David Turner. Turner was lefthander en in de Engelse competitie maar liefst 24 jaar lang toporder-batsman van Hampshire. Hij had het altijd lastig op Paul-Jan, ging vaak op hem uit, had daar vanzelfsprekend de ziekte in, maar wist ook respect op te brengen voor de in zijn ogen onorthodoxe bowler. Paul-Jan bowlde iets anders dan Turner gewend was en dat maakte de Brit alert. Het leidde tot een uitnodiging. *‘Waarom kom je niet naar Engeland?’ ‘Ja, maar waar naartoe dan?’* Turner brak een lans voor Bakker bij Hampshire. Helaas brak Bakkers klomp zowat bij zijn eerste kennismaking met de Engelse profclub.

‘Aanvankelijk liep dat helemaal fout. De secretaris van de club dacht dat ik een ‘trialist’ was. Die nodigden ze regelmatig uit, spelers van omliggende Engelse clubs, of van universiteiten, om een middag langs te komen, om een middagje te komen bowlen. Maar dat was bij mij natuurlijk niet de bedoeling. Ik kwam uit Nederland, ik moest daar gewoon voor een langere periode naartoe. Voor een week, minimaal. Achteraf gezien kostte mij dat een seizoen.’

Door het misverstand met de secretaris gaat er een mooie kans aan Paul-Jans neus voorbij. Hampshire haalt Cardigan Connor. Bakker speelt één wedstrijd voor Quick, de club waar hij groot werd, en vertrekt dan toch weer naar Engeland, op uitnodiging van Paul Downton. Downton ziet mogelijkheden bij het Middlesex van John Emburey. Emburey speelt in Zuid-Afrika bij Western Province en is niet onbekend met Paul-Jans bowlingskwaliteiten. Maar ook dat gaat niet door. Middlesex zit al vol. Bakker keert – onverrichterzake, zoals dat heet – terug naar Nederland. De winter daarop loopt Paul-Jan Bakker David Turner tegen het lijf, in Zuid-Afrika. Turner voelt zich schuldig, excuseert zich voor de chaos, die de secretaris heeft veroorzaakt. Tegelijkertijd heeft hij goed nieuws. Turner overhandigt Bakker een brief van de secretaris, waarin de Nederlander uitgenodigd wordt voor een serieuze ‘trial’ bij Hampshire. De trial beslaat een aantal trainingen en twee driedaagse wedstrijden. Paul-Jan Bakker speelt met onder andere Roland Lefebvre in het tweede van Hampshire. Aan het einde van de proefperiode komt alles en iedereen samen: Mark Nicholas als captain, de technische commissie, de cricketcommissie, Jimmy Gray en Charles Knott. Zij bepalen het lot van de Hollander.

Het is vier uur, spelers nemen aarzelend afscheid van elkaar. Hoewel hij de voorgaande weken weinig gedaan heeft, merkt Paul-Jan weinig van de lange sessie. Maar goed, hij heeft in Zuid-Afrika dan ook drie seizoenen op ‘beton’ lopen bowlen. En hij is al wat ouder, geroutineerder, doseren zit in zijn systeem. Hij gaat niet langer elke bal voluit. Op de training dan. Daar kiest hij zijn momenten. Met zekere tred loopt Paul-Jan Bakker, Nederlander en cricketer van beroep, het trainingsveld af. Hij zuigt Britse lucht in zich op, zijn ogen glimmen.